

Marlana Hendrick festménye a költőnőről

JOANNE LOWERY

Antal, a cigányprímás a hallgatóságához

*Eljöttetek, hogy meghallgassatok,
hogy jól megnézzetek.
A legszebb fekete kalapom van rajtam,
ezüst szalaggal és vörös tollal,
apró sárgaréz cintányérokkal
kihímzett trikóban állok
és egy gyakorlott bolond vigyorával.
Egy-két huncut garasért
eladom nektek a hegedűmet,
átrepítem rátok a muzsikámat,
a szívetekbe ringatom a szerelmemet,
bár nincs köztünk semmi hasonlóság,
és túl barna vagyok ahhoz,
hogy a testvéretekke legyek.
Ahogy összecsapom a bokámat,
úgy teszünk, mintha újra látnánk
a múlt éjszaka bánatos álmát,
mely értetek zokogott
az éjfél tíz ujjá mögött.
És való, hogy ismerem az igazatokat:
az élet egy keserű csalánpörkölt,
amelybe jobb bele sem kóstolni.
Nektek is megvan a magatok
keserves fazekatok, és mégis
eljöttetek az enyémhez, megkóstolni
a négy húromból zúduló hangokat,
e nagy csapat aranymadarat,
miket fürge könyököm elereszt.
Ez minden vagyonom: a muzsika,
egy dallam, mely oly keveset mond
e hamisan zengő életről.
Várostól városig üldöztetek,
hogy megosszátok velem a szenvedést,
de csak szavak nélküli hangokat adok.
Nem is halljátok,
mennyire titokban maradnak.*

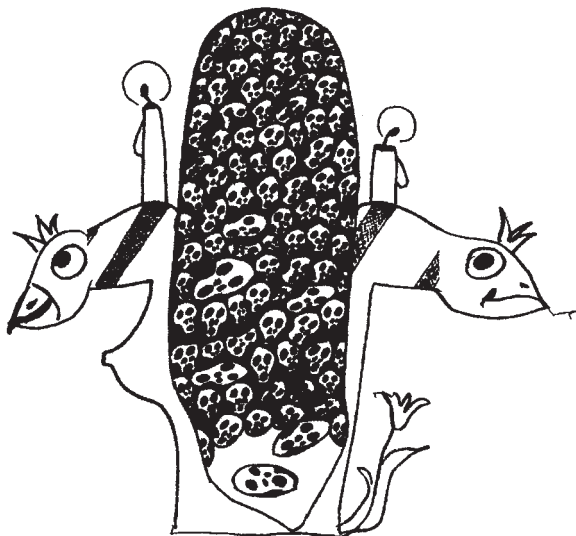
Cigány túlvilág

Valódi tej. Valódi méz.
 Egy ország, mely tejjel-mézzel folyik,
 alatta pedig magának a földnek
 minden édessége. És ez a miénk.
 Mindenki más odakinn koldul,
 míg csak gyökeret nem eresztünk.
 Sohasem kellene elhagynunk
 a cigányok fekete gyökereit
 a fekete termőföldben.
 Minden vámpír kocsonyává lesz.
 És nem lenne többé halál –
 nem halna meg a zöld nyár,
 nem halnának meg a szeretteink.
 A lassú halál sem lenne, mely már
 a halálunk előtt megérkezik, mikor
 a test feladja és apránként odavész.
 A mennyországban mindörökre
 a testünkhöz tartoznánk,
 a testünk pedig hozzánk,
 egy tejjel-mézzel folyó vidéken.
 Az illatunk lóheréé és lilomé lenne,
 a hangunk hegedűké és tücsköké.
 Lopás nélkül is lenne elegendő étel.
 A szenvedés egy távoli kerítés mögül lesne.
 Szeretteink a fák között
 jönnének felénk.
 Ott ismeretlen lesz majd a hiány,
 a legkurtább perc sem ér véget.
 Ahol a szerelem egyszerű szerelem,
 és mi egyszerűen csak cigányok leszünk,
 akik vágyódnak egymás után.
 Rengeteg tej lesz majd ott.
 A föld ragadni fog a méztől.
 Onnan nem mennek tovább a cigányok.

Cigány halálmadár

Elsőre olyanak látszik,
 mint bármely más madár:
 egy fajdyúk,
 egy vihar-rigó,
 egy vízi barázdabillegető,
 csak tereletgi szárnyas életét,
 nem törődve a fájdalommal,
 mely átyukasztja a hasad.
 Aztán látod, hogy ez a madár
 a sorvadásod lesi, hallod,
 hogy ez a madár a képedbe vijjog.
 Szekered mellett heverészel,
 számolod a hullócsillagokat,
 mikor egy nagy csapat bagoly
 elsötétíti a holdat.
 S mert az csak egyetlen dolgot jelenthet,
 a többiek felpakolnak és továbbmennek.
 Ne hagyjatok itt, ne hagyjatok itt –
 de senkinek sem kerül kedve
 egy éber bagoly mellett aludni.
 Egyik karmával kapaszkodik,
 a másikkal a válladba mar
 és a beleidet tépi.
 Ami még kiszabadíthatna:
 a két bűvös vitorla
 szorosan levonva marad.
 Az éjszaka még néhányat dobban,
 hogy minden elejtett könnyedet
 újra előhívja, míg csak
 a húsodban hordozott tojás ki nem kel –
 kibírhatatlan csapdosás –
 mindkét szemeden egy-egy meleg toll,
 maréknyi tollcsomó a torkodban.

Nomádok

A cigányok számára minden mozog.
 Kora reggel felkelünk,
 és nekivágunk a széles pusztának.
 Barátunk, a ló vezérel,
 miközben tűz kerekíti az eget
 és fű lángol a talpuk alatt.
 Menyétek forró lehelete takarja az arcunk.
 A múlt éjjel hegyi élete kimúlt,
 mert holmi éjféli boszorka rontást hozott
 a mai kedvünkre, hogy meggyűlöljük
 a véget nem érő kis fellépéseinket,
 annyi volt már belőlük, el sem feledhetjük.
 Hát búcsút intünk a tegnapi helynek,
 megesküdvé, hogy szívünket
 soha többé nem engedjük
 a hegedű fölött szárnyalni.
 A délután keserű gyökérré lesz,
 mit folyton csak rágcsálunk,
 akár egy mező közepére rekesztett birka,
 apró kőlabakkal, hogy táncolni se tudjon.

Végül néhány szem szeder
 olyanná festi az eget,
 amilyenek sohasem láttuk.
 Az egész világ átváltozik, kitágul
 tücskök hatalmas menetévé,
 szavuk ismételtetik a sötétnek.
 Sátrainkat kibontják az ujjak,
 s mindaz, mi korábban bánatnak tűnt,
 csupán egy újabb érzésnek hat.
 Miért is lennének elégedettek?
 A tündérek holnap talán elvezetnek
 a titkos gombászó helyükre.
 De először el kell jutnunk hozzájuk.
 De először táncolnunk kell.
 Egyre sebesebben pörgünk és tapsolunk:
 elég már... elég..
 Még. Még. Még.

Kitta szerelmi bájitala

*Kuporgok, hogy sarat dagasszak
a szívem gyönyörűségére:
egy kis holdszag, lóhere fénye,
Holzmann mélyen alszik a sátorban.
Most beleköpni, egy szajhára gondolni,
bal kezem kisujjából
öt vörös kis csepp.
Kavard meg háromszor egy varjútollal.*

*Ez a ragacs, mit arcomra dörgölök,
majd elintézi, hogy hagyja csak
tábortűztől tábortűzig
bóklászni a lovát,
hogy megragadjon a csuklómnál
és addig kalapáljon az üllőjén,
míg pontosan olyan nem leszek,*

*mint a legmerészebb álmai nője.
Keverj bele fenyőmagvakat,
hogy egész télen jó legyen.
Kavard meg újra egy másik tollal.*

*Vadalma és ruta, meg zsálya,
hogy mindenki mást elfeledjen.
Bogár páncélja és nyers gyíkhús,
összekeverni mindet gonoszul.*

*A varjú egy fán gubbaszt,
kíváncsi, hogy mi lesz ebből.
Pillantása velőmig hat:
irdatlan nagy világot lát,
s benne csupán két ember van.*

Tinka balsorsa

Nyugati irányba tartottunk,
 a szénfekete és rózsás égboltnak.
 Végig a földúton
 apró békák ugrándoztak
 keresztül-kasul,
 mint esőcseppek a porban,
 elkerülve a lovaink patáját
 egy Istennek köszönhetően,
 akit még sohasem láttam.
 Az egyik felugrott a szekérre,
 szorosán Sztankovics mellé,
 aki egy csodás nőről álmodozva
 bámulta éppen a semmit.
 A varangy tág szeme rámtalált,
 nyelve megízlelte a bőrömet.
 Testem minden édes nedvét,
 miket a gyerekek tartogattam,
 epeként szívta magába,
 rusnya farka helyébe
 hamar végtagok nőttek.
 Felére összezsugorodva
 rimánkodtam, tűnjön el végre,
 de csak vihogott rajtam.
 Egy kanyarban lazult a szorítása,
 egy zökkenés a szívemnek nyomta:
 selyemsálam aláhullott
 a nyolc aprócska ujjára,
 melyekkel víz után kapart.
 Estére aztán talált is,
 szoknyáim megdagadtak,
 minden rücsök az enyém volt,
 és mind régóta ismerős.

Terkari kitanulja a lókereskedést

*Egy igazi gyönyörűség, mondtam
a kocsmá mögött veszteglő kancáról,
amelynek hátára az asszony
virágos takaróját dobtam.
A pasas utánam jött,
a délutáni fény, mint egy sápadt vászon,
hangom parancsszó, hogy ágaskodjék,
és repülő sárkányként horkantson
egy sündisznó tüskéjének
és a gyors fűzfavesszők emlékétől.
Miként lett egy futár kedvenc hátasa,
s később miként talált haza
egy vihartól űzött gyerekkel,
ezek olyan történetek voltak, melyeket
senki sem cáfolhatott,
attól viszont nagyon féltem,
hogy a szemöldökén olvadozó szürke hó
még elkeni a tintát, amellyel gondosan
elpalástoltam a korát.
A fogai közé tűzött rozmarin tette,
hogy harapni támadt kedve,
ahogy a pasas keze megmászta a lábát,
a többi lovat meg elvezették.
Figyeltem a vevő villódzó szemét:
tüzes nóták és tánc után vágyott.
Akkor, hála legyen az Istennek
és mindahány lónak a mennyben,
a hegyek közt dörrenő puskalövés
megerősítette a szállongó híreket.
Teljesen mindegy, hogy melyik oldalon állt:
a saját két lába nem volt elég neki.
Ha a katonai rendészek elkapják,
vagy szuronytól véresen ledől a nyeregből,
a kancát valaki majd eladja nekem,
igen, de legfeljebb fele annyiért,
mint amennyiért legelőször vettem.
Sokáig élj e sártekén, úrnőm,
suttogtam hallgatag barna szemébe,
a pasasé kék volt és rideg,
az enyém kacagó és könnyes.*

Miért félnek a cigányok a víztől

Természetesen értjük mi azt,
 hogy a víz valójában az élet bora,
 és mi is megszomjazunk néha,
 testünk gyökeréből a szomj
 felágaskodik és enyhületet kér.
 De egyikünk sem tengerész,
 nyeldeklő óceánokon hányódva,
 és előbb mossuk le a lovainkat,
 mint hogy egyetlen csepp víz
 megérintse a bőrünket.
 Túl sok hideg hernyó mászik
 túl sok titkos helyre,
 átfúrva a finom port,
 amely borít, amelyből vétettünk.
 Tudjuk, milyen az, ha nagy bőségben jön:
 előbb a szeszélyes szél, az ég megtelik
 bárány- és gomolyfelhőkkel,
 a Kán megkondítja a mennydörgést.
 A lehullott levelek, a napraforgók feje,
 a szekerek ponyvája, a sátrak, a vállak
 mind-mind az esőcseppek dobjai,
 a lovokról szomorú muzsika csurog.
 Ahogy az idő és a halál elől,
 úgy a hideg végzettől sem futhatunk,
 lehúzza a lábunk és lefogja a kereket:
 az út, melyen poroszkálunk,
 kerékvágásonként árad és süllyed,
 lábnyomaink elmosódnak.
 Imádkozunk, hogy vándorlásunk
 a keleti vihartól nyugatra vigyen.
 Mert különben beleköp
 a tábortüzünkbe a Sátán,
 és behúzódik mellénk az ágyba.
 Bármerre járunk, eső sziszeg:
 adjon a Jóisten sivatagot és békét.

Mariann a jóslásról

Tízévesen férjhez menve minden perc túl furcsa volt,
 hát nem is gondoltam a jövőre, hogy Feri vajon
 egész életemet végigkíséri-e, no meg az ostora,
 mellyel táncolni tanított: ha a sebhelyek csilingelnének,
 nem kellene kis csengőket raknom a bokámra,
 mikor ugrálok és pörgök, megbotlom és elesem.
 A buta fejemet ütötte, hogy a szemhéjam
 duzzadt legyen és lefittyedjen, olyan,
 amilyen egy táncosnőhöz illik,
 én meg azt ordítottam: „az Ördög megfizet neked”,
 s mikor rátaláltak, az izzadt bőre szépen le volt nyúzva.
 Ami a jóslást illeti: mi mind szenvedünk,
 mi mind meghalunk, mindannyian csodálkozunk.
 Csak megkeverem a sorrendet, kavarak idegeneket,
 szeretőket, gazdagságot, utazást és bosszút,
 mindezt képzeletben, akár egy festő,
 hogy kipingáljam a következő kuncsaft arcát.
 Rettegnek, de azért könyörögnek, hogy megtudják.
 Amíg a tojásfehérje végigkanyarog a vizespoháron,
 vagy három babszem végiggurul egy dobon,
 elég idő nekem, hogy felmérjem egy ember inségét,
 vagy kitaláljam a kedvező hírek árát.
 Valami, amire már régóta vágytál, bekövetkezik
 a jégeső utáni ötödik napon.
 Valaki, aki elhagyott, visszatér és veled marad.
 Ha kitartasz a célod mellett, nagy hírnév érkezik.
 Bár a világ elmerül a hálátlanságban,
 téged majd megállít az utcán egy komád,
 és hálát ad Istennek a jótetteidért.
 Mielőtt meghalsz, az élet titkai megtisztulnak
 szemed hullámtalan vizében.
 A remény ajándékáért áldozott seregyi álmod
 pompás táncokban teljesül be,
 melyeket egy gyönyörűen megsebzett nő táncol.
 Nem győzől majd hajlongani és mosolyogni,
 és ész nélkül dicséred Feri tudományát.
 Óvakodj az igazságtól.

Ahol egy nyári éjjel táboroznak

Még sohasem jártunk erre.
 Egyikünk sem tudja, merre járunk.
 Persze, hogy tudjuk, merre is járunk,
 az ember mindig érzi a helyet,
 ahol átmegy, csak legfeljebb
 nem tudja néven nevezni.
 Régóta megyünk már ezen az úton,
 a sötét erdőt vakító fény csikozza,
 sötét fény gyűlik az égő levelekre,
 szekereinket foltok és vonalak tarkítják,
 szekereink lassan gördülnek le a hegyről.
 Miért is tűnne ismerősnek
 akár csak egyetlen fa a száz erdőből,
 melyekben évszokról évszakra,
 országról országra jártunk?
 Egy hársfa mégis előmered a sűrűből.
 Manfri elkiáltja magát:
 járt már valaha erre,
 tudja, hogy nemsokára
 akad majd előttünk egy tisztás,
 ahol tábort üthetünk.
 Mi olyat láthatott, amit mi nem
 a szürkület hunyorgó ágai között?
 Nem fogunk átbucskázni a világ szélén
 a boszorkányokkal teli súlytalanságba.
 Miféle újdonság közeledhet felénk,
 amit Manfri előre lát: elfeledte már,
 de annál a néhány elszórt fűzfánál,
 ahol a nyírfák olyan vastagok,
 ott majd mindenestül ráismerünk
 az egész hatalmas világra.

Zsille Gábor fordításai

A verseket kísérő illusztrációk Szécsi Magda rajzai

REGÉNYPÁLYÁZAT

A Magyar Napló szerkesztősége és az Írott Szó Alapítvány regénypályázatot hirdet, amelyen minden magyar író részt vehet, állampolgárságától függetlenül. A pályázat tárgya olyan regény vagy kisregény (legalább száz oldal, azaz százötvenezer betűhely), amely hőseinek sorsában és a társadalmi élet jelenségeiben megmutatja az 1989–90-es rendszerváltozás és az azóta eltelt időszak társadalmi változásait, kulturális, morális tendenciáit. Az ábrázolás hitelessége mellett a zsűri elvárja és méltányolja az írói nyelv példás magyarosságát, stiláris biztonságát, szépségét.

A zsűri József Attila esztétikai elvét tekinti irányadónak: „Szép szó magyarul nem fölcicomázott kifejezést, hanem testet öltött érvet jelent. A szép szó nem csak eszközünk, hanem célunk is. Célunk az a társadalmi és állami életforma, melyben a szép szó, a meggyőzés, az emberi érdekek kölcsönös elismerése, megvitatása, az egymásrautaltság eszmélete érvényesül.” Magától értetődően ez nem stilisztikai vagy bármilyen szellemi áramlathoz kötött előírást jelent, hanem igazmondást és felelősséget, egyszóval tehetséget.

Pályadíjak:

- I. díj: 400 000 forint**
- II. díj: 200 000 forint**
- III. díj: 100 000 forint**

A zsűri a beérkezett pályaművek színvonalától teszi függővé, hogy kiadja-e az első díjat. Fenntartja annak lehetőségét is, hogy az első díj összegét további 100 000 forintra emelje. A díjazott műveket a Magyar Napló Könyvkiadó a későbbi megállapodás szerint megjelentetheti.

A pályázat jeligés – a jeligét kérjük a kéziratban feltüntetni. A pályázó a kézírathoz mellékelt zárt, jeligés borítékban adja meg nevét és címét.

Beküldési határidő: 2007. március 15.

Eredményhirdetés: 2007-es Könyvhét, Magyar Napló-hajó.

A pályaművet A/4-es papírra, lehetőleg számítógéppel kinyomtatva vagy írógéppel írva, jól olvasható formában, 2 példányban kérjük beküldeni a Magyar Napló szerkesztőségébe.

A helyezés nélküli kéziratokat az eredményhirdetés után egy hónapig őrizzük meg, és személyesen adjuk vissza szerzőjüknek.

Nyitott Műhely

2003 június Ajpin, Jeremej • július Rott József • augusztus Nagy Zoltán Mihály • szeptember Körmendi Lajos • október Csenger Levente • november Jókai Anna • december Marsall László

2004 január Kalász Márton • február Határ Győző • március Daczó Árpád Lukács • április Nagy Gábor • május Penckőfer János • június Lázár Ervin • július Buda Ferenc • augusztus Kiss Benedek • szeptember Kovács István • október Nagy Gáspár • november Mezey Katalin • december Agh István

2005 január Léka Géza • február Görömbei András • március Dobozi Eszter • április Csoóri Sándor • május Szentmártoni János • június Csiki László • augusztus Farkas Árpád • szeptember Bodor Ádám • október Tózsér Árpád • november Szörényi László • december Vasadi Péter

2006 január Méhes György • február Szakonyi Károly

A Balassi Bálint-émlékkardot az idén Csoóri Sándornak ítélte oda a kuratórium, amelynek nevében a laudációt **Zelnik József** mondta. A tizedik alkalommal odaítélt kitüntetést február 14-én a budai Gellért Szállóban a költő betegsége miatt fia, ifj. Csoóri Sándor vette át. A műfordítók közül **Lucie Szymanowska**, cseh műfordító kapott Balassi-émlékkardot.

Takács Gyula költőt **95. születésnapja** alkalmából február 3-án Kaposváron, a Városháza dísztermében **Szita Károly**, a város polgármestere, **Schmidt Jenő**, Tab polgármestere, **Dr. Gyenesei István**, a Somogy Megyei Közgyűlés elnöke, **Kalász Márton**, az Írószövetség elnöke, **Tüskés Tibor** és **Pomogáts Béla** köszöntötték.

A Csíkszeredában megjelenő **Székelyföld** című folyóirat 100. számát mutatták be február 13-án az Írószövetség Klubjában **Ferenczes István** főszerkesztő és a lap munkatársai: **Fekete Vincze**, **György Attila**, **Lövétei László** és **Molnár Vilmos**. A lap magyarországi szerzői közül **Bella István** olvasott fel.

Dobozi Eszter **Másolhatatlan** című verseskötetét, amely az Ister Kiadónál jelent meg, február 14-én az Írószövetség klubjában **Tornai József** mutatta be. Az Írószövetség Költői Szakosztályának estjén a házigazda **Turczi István** volt, Dobozi Eszterrel Tornai József beszélgetett.

Kocsis Csaba **Ezüstkert** című drámakötetét, amely a Magyar Napló Kiadónál jelent meg, **Bessenyei György** halálának 195. évfordulója alkalmából a **Litea Könyvszalomban** február 22-én mutatta be Szentmártoni János, a kiadó szerkesztője. Az esten közreműködött **Berki Mónika** színművész és **Bodor-Palkó Pál** előadóművész.

A Bethlen Gábor Alapítvány negyedszázada **1980-2005** című kötet ünnepélyes bemutatására március 10-én, pénteken 11 órakor kerül sor az URÁNIA Nemzeti Filmszínházban. A kötetet **Bakos István** állította össze, és a Püski Kiadó adta ki.

Nagy Gáspár költőnek ítélte oda a **Március 15-e díjat** idén a kuratórium. Az évente adományozott magándíjat 1981-ben **Hoppál Mihály** kezdeményezésére **Csete György**, **Jankovics Marcell**, **Kelemen András**, **Kovács István**, **Péterfy László**, **Szakály Ferenc** és **Szemadám György** alapították, és szemben a hivatalos kultúrpolitikával többek között **Katona Tamás** történész, **Somogyi Győző** festőművész, **Makovecz Imre** építész, **Kallós Zoltán** néprajzkutató, a **Muzsikás** együttes, a **Duna-kör**, **Sára Sándor** filmrendező munkásságát ismerték el vele. Az ünnepélyes díjátadásra március 15-én kerül sor.

Síposhegyi Péter:
Halottak Napjától
Virágvasárnapig

Rendezte: **Andrási Attila**
Zeneszerző: **Barabás Zoltán**
Szereplők:

Erdélyi G. Hermina
Fazekas Andrea, **Csernik Árpád**,
Péter Ferenc, **Kálló Béla**
Március 10. péntek 19 óra

Budapest Hegyvidék XII. kerületi
Művelődési Központ (1124
Budapest, Csörsz u. 18.)

Jegyrendelés:
06205972142, 06203231292

Wass Albert
Jönnék! és Adjatok vissza a
hegyeimet
című kisregényei alapján
A világ és a vége

Dramatizálta:
Andrási Attila és **Péter Ferenc**
Rendezte: **Andrási Attila**
Szereplők:

Péter-Körmöci Petronella,
Kálló Béla, **Kákonyi Tibor**,
Molnár Zoltán, **Péter Ferenc**
Március 24. péntek 19. óra
Budapest Hegyvidék XII. kerületi
Művelődési Központ (1124
Budapest, Csörsz u. 18.)

Jegyrendelés:
06205972142, 06203231292

FIZESSEN ELŐ SZERKESZTŐSÉGÜNKBEN HATÁRON TÚLI MAGYAR FOLYÓIRATOKRA!

A Magyar Írószövetség
Kárpátaljai Írócsoportjának
folyóirata, **Csonkapapi**
főszerk. **Nagy Zoltán Mihály**
4800 Ft egy évre

Az északi peremvidékek magyar-
ságának fóruma, **Rimaszombat**
főszerk. **B. Kovács István**
5980 Ft egy évre

Irodalmi havilap, **Marosvásárhely**
főszerkesztő **Markó Béla**
5980 Ft egy évre

Művelődéstörténeti és közéleti
havilap, **Csíkszereda**
főszerk. **Ferenczes István**
4440 Ft egy évre

Kulturális és művelődéstörténeti
havilap, **Kolozsvá**,
főszerk. **Szabó Zsolt**
4440 Ft egy évre

Irodalmi és kulturális havilap,
Csíkszereda
főszerk. **Ferenczes István**
6276 Ft egy évre

Előfizethetők e-mailen: elfozetes@magyarnaplo.hu • magynap@hu.inter.net
Levélben: Magyar Napló Kiadó Kft. 1406 Bp., Pf. 15. Telefonon, faxon: 342-8768

Salvatore Quasimodo Emlékdíj

Balatonfüred Önkormányzata ismét meghirdeti verspályázatát a Salvatore Quasimodo Emlékdíj elnyerésére.

Valamennyi pályázó két magyar nyelvű, kiadatlan, más pályázatokon nem díjazott és nem említett művel vehet részt.

A pályamunkákat gépirással 5 példányban

2006. május 31-ig

kell eljuttatni a következő címre:

Polgármesteri Hivatal

8230 Balatonfüred, Szent István tér 1.

Valamennyi beküldött példányon kérjük feltüntetni a pályázó teljes nevét és címét, a borítékra írja rá:

Quasimodo költői verseny.

A beküldött műveket a pályázat kiírójának nem áll módjában visszaküldeni. A pályázaton első díjas költemény elnyeri az emlékdíjat, valamint a 3 millió lírának megfelelő összegű ösztöndíjat. A pályázat döntőjébe került versek részt vesznek a 2006. évi „Ada Negri nyomában” című nemzetközi pályázaton Brianzában. A zsűri a fődíjon kívül más díjakat is kiadhat.

A díjkiosztó ünnepélyre a 2006. szeptember 9-én rendezendő nemzetközi költőtálalkozó keretében, az este 7 órakor kezdődő gálaesten – a zsűri jelenlétében – kerül sor.

IRODALOMTÖRTÉNETI PÁLYÁZAT

Az Erdélyi Magyar Irodalmáért Alapítvány (EMIA)–

75 évvel az Erdélyi Helikon által kiírt magyar irodalomtörténeti pályázat után (amelynek nyertese a fiatal Szerb Antal lett) **pályázatot hirdet**

erdélyi magyar irodalomtörténet megírására.

Bárki pályázhat, életkortól függetlenül. A pályázóknak egy fejezetet (20–30 flekket, azaz 40–60 ezer leütést) és a megírandó irodalomtörténet tervezetét öt példányban kell beküldeniük

2006. szeptember 10-ig

az EMIA címére (535600, Székelyudvarhely, Városháza tér 5.) jeligével, külön borítékban

feltüntetve a pályázó nevét és címét.

A bírálóbizottság két díjat oszt ki:

I. díj 500 euró,

II. díj 300 euró.

A díjazásra szánt összeget a Szülőföld Alap biztosította.

Az EMIA gondoskodik arról, hogy a díjnyertes erdélyi magyar irodalomtörténet elkészülte után méltányos körülmények között nyomtatásban megjelenjen.

További információ: lorincz_gyorgy@yahoo.com

Európai és Világirodalmi Figyelő

1996 január **francia** (Lackfi János); február **mazúriai lengyel** (Kovács István); március **frankofón hét**; április **norvég** (Masát András); május-június **flamand** (Gera Judit); július–augusztus **szlovén** (Reiman Judit); szeptember **amerikai** (Bollobás Enikő); október **csecsen** (Kun Miklós); november **európai cigány** (Bari Károly); december **svéd** (Jávorszky Béla)

1997 január **belga** (Lackfi János); február **cseh** (Kis Szemán Róbert); április **szerb** (Milosevits Péter); május–június **amerikai magyar** (Gábor Róbert és Lauer Edit); július–augusztus **román** (Demény Péter); szeptember **lengyel esszé** (Kovács István); október **portugál** (Pál Ferenc); november **svájci** (Odor László); december **észti** (Jávorszky Béla)

1998 január **orosz** (Bratka László); február **amerikai nőirók** (Bollobás Enikő); március **svájci francia** (Alain Bagnoud); április **ír** (Kabdebó Tamás); május **izraeli** (Kiszely Gábor); június **1848 a környező népek szemével**; július **norvég** (Kovács Ferenc és Sulyok Vince); augusztus **Prága 1968**; szeptember **finn** (Jávorszky Béla); október **török** (Tasnádi Edit); november **olasz** (Szénási Ferenc); december **albán** (Schütz István)

1999 január **bolgár** (Juhász Péter); február **német** (Simon László); március **dán** (Kertész Judit); április **közép-kelet-európai abszurd** (Margittai Gábor); május **szlovák** (Boleman Éva és Forgács Ildikó); június **quebec-i francia** (Martonyi Éva); augusztus **amerikai multikulturalizmus** (Bollobás Enikő); szeptember **fjorszk** (Mervel Ferenc); október **katalán** (Déri Balázs és Faluba Kálmán); november **japán** (Vihar Judit); december **spanyol** (Pávai Patak Márta)

2000 január-február-március **erdélyi német** (Schuller Anger); április-május-június **Krakkó** (Szenyán Erzsébet); július-augusztus-szeptember **brazíl** (Pál Ferenc); október-november-december **izlandi** (Mervel Ferenc); **szárd** (Szénási Ferenc és Stefano De Bartolo)

2001 január-február-március **német** (Nemeskürty Harriet); április-május-június **portugál** (Pál Ferenc); július-augusztus-szeptember **finn-észti** (Fehérvári Győző, Jávorszky Béla); október-november-december **török** (Tasnádi Edit)

2002 január **szibériai finnugorok** (Nagy Katálin); február **baden-württembergi német** (Imre Török, Nagy Gábor); március **kárpátaljai ruszín** (S. Benedek András); június **kinai** (Zombory Klára); július **amerikai** (Andrew Singer); augusztus **finnugor** (Domokos Péter); október **japán** (Vihar Judit)

2003 január **svéd** (Mervel Ferenc); február **görög** (Caruha Vangelio); április **finnugor** (Domokos Péter); október **amerikai** (Sohár Pál); november **galego** (Pál Ferenc)

2004 január **lett** (Jávorszky Béla); február **dán** (Kovács Katáng Ferenc és Sulyok Vince); március **portugál** (Pál Ferenc); április **osztrák** (Ircsik Vilmos); május **namuri belga** (Lackfi János); június **lengyel** (Zsille Gábor); július **francia** (Szávai János); augusztus **finn** (Jávorszky Béla); szeptember **norvég** (Sulyok Vince); október **szlovák** (Zilka Tibor és Rédey Zoltán); november **cseh** (Beke Márton); december **litván** (Jávorszky Béla)

2005 január **északír** (Kurti Mária); február **lengyel** (Zsille Gábor); május **holland-indiák** (Pusztai Gábor); július **svájci olasz** (Andó Gabriella, Szénási Ferenc); augusztus **szilézi** (Zsille Gábor); szeptember **NDK** (Ircsik Vilmos); október **szlovák** (Karol Wlachovský); december **cseh** (Beke Márton)

2006 január **svéd** (Jávorszky Béla); február **japán** (Vihar Judit)

